жовтень 2006

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

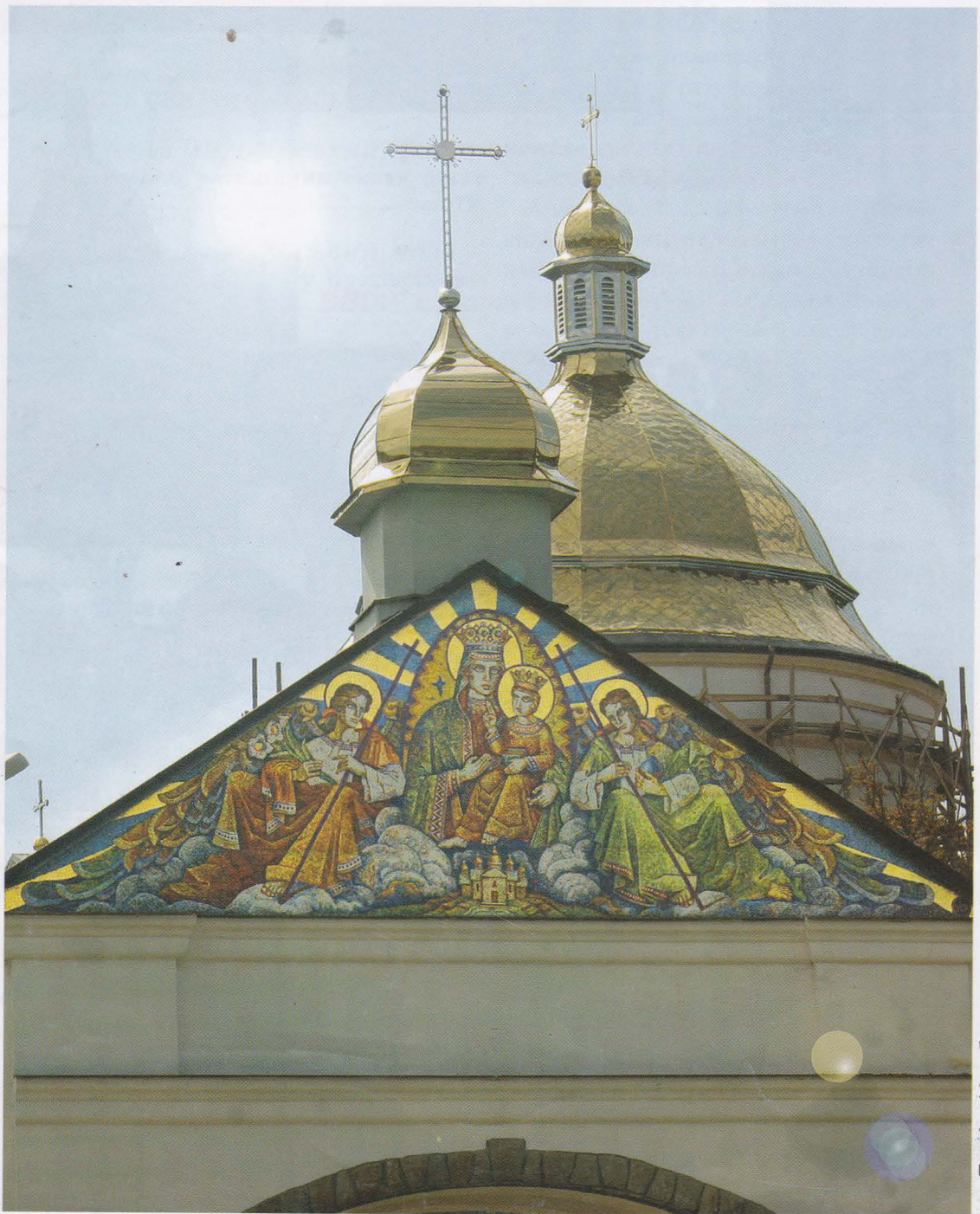

Гошів. Надбрамна мозаїка

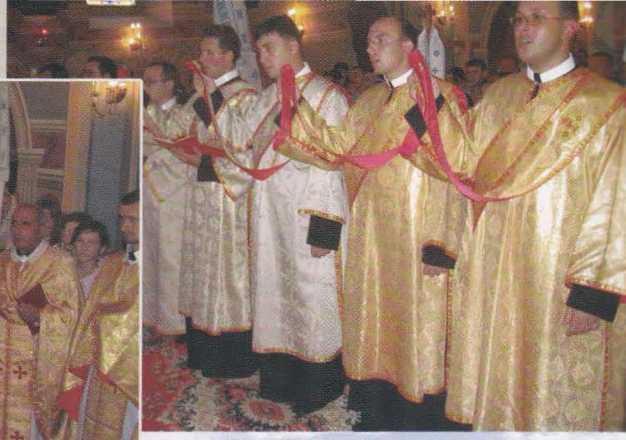

КРЕХІВ. Дияконські свячення. Божественну літургію очолює Кир Гліб Лончина.

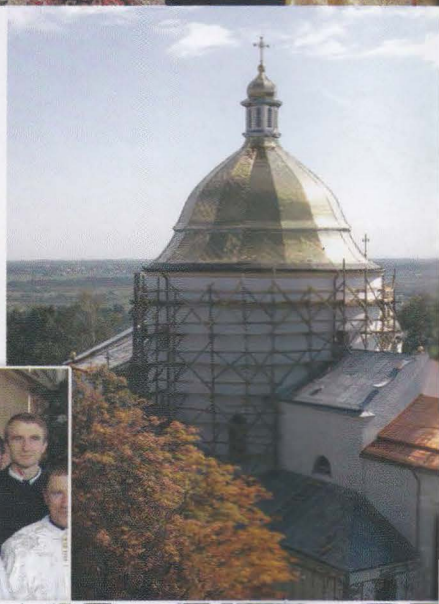

ГОШІВ. Складення вічних обітів. Архиєрей - Кир Іриней Білик, ЧСВВ. Обіти приймає протоігумен о. Григорій Гриньків, ЧСВВ

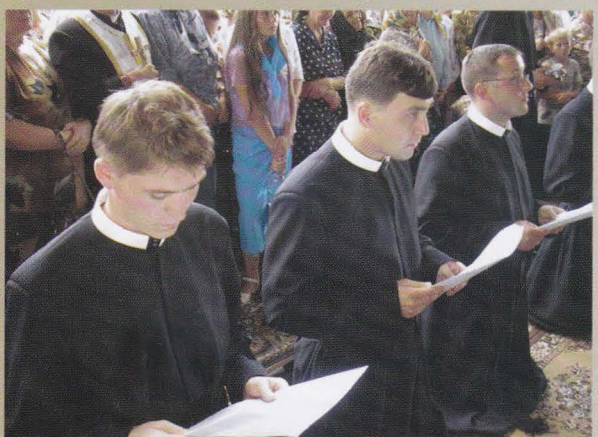

ЗМІСТ

***Слово редактора*.....3**

Наміри Апостольства молитви *на жовтень*.....5

Наміри Апостольства молитви *на листопад*.....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
КНИГИ СВЯТОГО ПИСЬМА.....8

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
21 молодий василіянин склав вічні обіти.....12

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Дияконські свячення у Крехівському монастирі.....13

З життя Церкви.....14

диякон Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
Про щирість і неуважність.....16

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ
«Він не збирав сокровище на земли». Отець П. Орос.....18

Роман ГАВРИЛЮК
Знищений фізично, але не морально..21

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ
Архипастир скитальців.....22

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ
Взаємини Івана Франка з василіянами.....26

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Добрий посів.....28

Проща.....32

Передплата.....33

Люба ЛУЧКО
Любов до Матінки Божої.....28

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ,
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Осінь приносить в наше життя нові сум'яття і переживання. Нестабільність у політиці посилюється непорозуміннями в міжрелігійному діалозі. Католицька Церква знову опинилась під прицілом критики, цього разу через неправильне розуміння слів Святішого Отця. Що можемо зробити ми, католики, християни, кожний на своєму місці?

Насамперед покликані дбати про свою віру. Можливо, не стільки радикально назовні, не протестами, демонстраціями чи чимсь подібним. Але радикально до крайності, як того навчає Божественний Спаситель: «коли твоя правиця тебе спокушає, відітни її і кинь геть від себе: ліпше тобі, щоб один твій член загинув, аніж щоб усе твоє тіло пішло у пекло» (Мт 5,30). Тими словами не закликає себе калічити, лишень рішуче відрікатися того, що може спричинити нам вічну смерть, рішуче прихилятись до того, що принесе нам вічне життя.

Саме бажання подарувати радість вічного життя керувала Божественним Спасителем у Його щоденних вчинках. Хто вірний у малому, той вірний у великому. Тому християнин не може втратити рівноваги чи засумніватися. Насамперед дбати про свою віру, чинячи для того дрібні речі. Віра ж, як внутрішній стан, вимагає впорядкування. Наш часопис є одним із засобів постійного виховання богословських чеснот. Читаючи його, налагоджуючи так званий зворотний зв'язок, тобто висловлюючи нам свої побажання, кожний читач

вносить свою лепту і робить мале діло, яке в кінці приведе до значних результатів.

Як вже наголошувалося у попередніх числах часопису, з наступного року ми збільшимо його обсяг, іншими словами зросте кількість сторінок. Таке розширення може потягнути за собою також і збагачення тематики публікацій та статтей. Тому на сьогодні редакція часопису шукає нових авторів, з якими могла б тривало співпрацювати.

Також варто звернути увагу на те, що збільшення обсягу неминуче приведе до нових витрат, а тому підвищиться вартість часопису. Проте, гадаю, найменше добре діло, яке можемо вчинити для своєї віри і вічного спасіння — залишитися вірними йому навіть і після цього. Редакція йде назустріч читачам і пропонує передплатити часопис у поштовому відділенні, тим більше, що наступного року передплатити його буде дешевше, аніж придбати його в кіосках.

Нарешті, редакція часопису шукає меценатів, які зможуть посильними внесками прилучитися до вдосконалення змісту, наповнення і зовнішшнього вигляду часопису. Тільки спільними зусиллями зможемо осягнути якісні результати.

Ми не можемо втікати від життя, від процесів глобалізації, політичних чи релігійних перемін. Та все воно, хоча й впливає на наше життя, проходить далеко від нас нас. Ми зможемо змінити світ тільки тоді, коли відповідально поставимося до малих речей і справ. Згадаймо притчу Ісуса Христа про таланти (Мт 25,14-30), де господар звертається до слуги: «Гаразд, слуго добрий і вірний. У малому ти був вірний, поставлю тебе над великим. Увійди в радість пана твого».

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція
Олена КОБИЛЕЦЬКА

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Володимир ЩУРКО, Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94 e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 24.09.2006 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівської обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2006

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

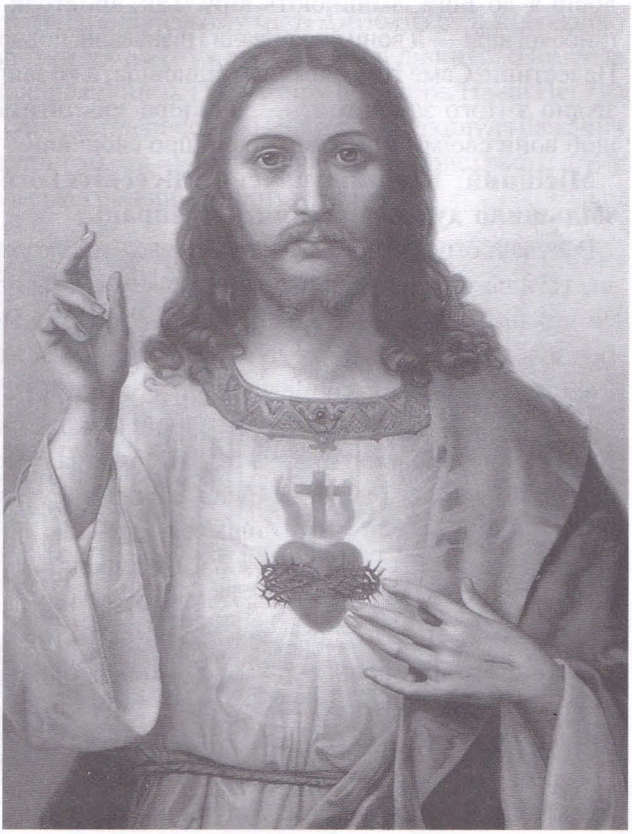

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

(Поблагословенні Святішим Отцем)

Загальний: Щоб усі християни зрощували свою віру, проявляючи її чіткими, послідовними і відважними життєвими кроками.

Кожний християнин насамперед і повністю відповідальний за свою віру, яку зобов'язаний плекати, обороняти та розвивати. Віра ж у житті виявляється через діла, як про це каже Христос: «За їхніми плодами ... пізнаєте їх» (Мт 7,20), а своїх учнів і послідовників закликає: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб

вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт 5,16). Одночасно зважені, чіткі, послідовні життєві рішення спонукають людину до глибшого довір'я до Бога, зміцнюють віру. Так, апостоли пішли за Христом, ще не маючи глибокої віри — її вони відкривали і пізнавали, подорожуючи разом із Христом дорогами Палестини. Саме тому важливо відповідати на запрошення Христа, чинити відважно, згідно з Його заповітом, — тоді віра зростатиме. Молімося за відвагу християн, щоб вони своїми вчинками дбали про свою віру.

Місійний: **Щоб відзначення Всесвітнього Місійного Дня усюди в світі збільшило дух піднесення і співпраці.**

В сучасному світі багато говориться про толерантність між релігіями, а часто мається на увазі переконання, що зовсім неважливо, до якої віри людина належить, бо кожна релігія несе в собі певну крихту істини. Христос послав своїх учнів проповідувати істину, яку чув від Отця: «Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню. Хто увірує й охриститься, той буде спасенний» (Мк16,15-16). Тому, поважаючи свободу кожної людини, Христос і сьогодні пропонує їй істину через свою Церкву. Тому Церква за самою своєю суттю є місійною, тобто такою, яка через голошення Євангелії пропонує істину кожній людині. Відзначаючи Всесвітній Місійний День, молімося, щоб цей дух піднесення і проголошення істини запалав у душах християн, а також, щоб зродилося бажання взаємної співпраці згідно з заповітом Христа.

Місцевий: **Щоб молоді люди в Україні, розважаючи над життям Пресвятої Богородиці, відповідально ставилися до свого життєвого вибору, не боялися труднощів і не розчаровувалися через невдачі чи то в подружньому, чи в богопосвяченому стані.**

Життя Пресвятої Богородиці для кожного з нас, особливо для молоді, є незамінним прикладом і дороговказом. Будучи зовсім юною, Марія отримала від Господа Бога через архангела Гавриїла запрошення стати матір'ю Божого Сина: «Ось Ти народиш Сина і даси Йому ім'я Ісус. Він буде великим і Сином Всевишнього назветься» (Лк1,31-32). З одного боку, напевно, кожний радів би такому запрошенню, з іншого ж, щодня Господь запрошує нас до співпраці з Ним, до відповідальності за своє життя, до сміливого вибору в подружньому чи посвяченому житті. Однак, часто ми втікаємо від відповідальності, не довіряємо Божій любові і Його Провидінню. Марія не знала, що Її чекало, яким саме буде життя Божого Сина, не передбачала, що і Її життя буде повним страждань і терпінь. Та Вона повністю довірилась Небесному Отцеві: «Оце я слугиня Господня, нехай Мені станеться за твоїм словом» (Лк 1,38). Вона не помилилась, зробила крок назустріч, наблизила спасіння людства. Тому, вдивляючись у Її життя і рішення, нехай кожен молодий юнак чи дівчина повторюють разом з Богородицею: нехай зі мною станеться за словом Божим. Так вони ніколи не помиляться. Тому молімося за сміливість молоді, щоб вони могли у своєму житті наслідувати Богородицю.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЖОВТЕНЬ СВ. ПЕЛАГІЯ (21 ЖОВТНЯ)

Свята Пелагія народилася у III столітті в сирійському місті Антіохії і була побожною християнкою. Вона посвятила своє життя на служіння Богові у дівицтві. Померла Пелагія, обороняючи від поган свою невинність і святу віру в Христа. Наша Церква величає її словами: «З любові до Господа, преподобна Пелагіє, ти відкинула бажання спокою, а просвітивши дух твій постом, ти мужньо перемогла пристрасті, тому молитвами твоїми зруйнуй диявольські гордощі супротивників».

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

Загальний: Щоб у всіх країнах світу був назавжди викорінений будь-який вид тероризму.

Місійний: Щоб християни разом з людьми доброї волі у суспільстві об'єднали свої зусилля, аби розірвати нові й старі кайдани, що заважають розвиткові африканського континенту.

Місцевий: Щоб усі вірні України частіше зверталися з проханнями про заступництво до нових українських Слуг Божих і блаженних, сприяючи таким чином проголошенню нових блаженних і святих українського народу.

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЛИСТОПАД СВЯТІ ЗИНОВІЙ ТА ЗИНОВІЯ (12 ЛИСТОПАДА)

о. Діонисій Заведюк, ЧСВВ
Крехів

КНИГИ СВЯТОГО ПИСЬМА

(продовження)

Наука, яка займається дослідженням Біблії

Для наших сучасників не є таємницею, що для того, аби здобути ґрунтовну підготовку в певній ділянці знання, треба неабияких зусиль, праці та витривалого навчання. Це спостереження правдиве також, коли йдеться про здобування знання Святого Письма.

Систематичні і цілеспрямовані зусилля у вивченні Біблії багатьох поколінь людей знайшли своє вираження у ділянці знання, яку можна назвати біблістикою або біблієзнавством, в найширшому значенні цих термінів.

Не треба великої проникливості, щоб збагнути, яким обширним є предмет дослідження біблійної науки. Біблія постає перед непосвяченим у її таємниці читачем передусім як скарбниця літератури одного з народів світу. І ця література охоплює великий проміжок часу: більше, як тисячу років. Уся ця понадтисячолітня історія народу знаходить свій відбиток у творах, які були з часом зібрані в одній книзі.

Біблія — це не тільки літературна, але й релігійна спадщина, до якої постійно звертаються як юдаїзм, так і християнство, вбачаючи у вірі первісного Ізраїля свої історичні та догматичні корені.

І це ще не все. Від найдавніших часів, спочатку серед ізраїльського народу, а згодом і в християнській Церкві, було живим переконання про натхненний характер біблійних книг, внаслідок чого Біблія є нічим іншим, як справжнім Божим Словом, у якому виражена Божа воля і Його задум щодо до людства, зокрема до тих, хто з вірою приймає це слово і живе ним.

Біблія як свята книга юдаїзму та християнства, будила зацікавлення багатьох поколінь віруючих та спонукала їх до старанного, витривалого, глибокого вивчення як змісту біблійних книг, так і значення поодиноких подій в них описаних, висловів, речень, слів. Оскільки від правильності розуміння Божого слова, утриваленого в Біблії, залежить спасіння кожної людини, відповідальні за церковну спільноту як в юдаїзмі, так і в християнстві, завжди намагалися посприяти належному вивченню та розумінню Святого Письма вірними, вважаючи це одним з найважливіших своїх обов'язків.

Предмет дослідження біблістики

Сучасна біблістика — надзвичайно розвинута ділянка наукових знань. Можна виділити в ній цілий ряд дисциплін, які взаємно себе доповнюють і разом складаються у цілісність біблійних наук. Відрізняються вони одна від одної як специфічним предметом досліджень, так і відмінністю методів і підходів у дослідженні окремої ділянки біблійного знання.

Першим і головним предметом у дослідженні Біблії є сам текст — той

записаний під натхненням Святого Духа, але авторами-людьми. Саме текст є тим, до чого ми маємо безпосередній доступ: його можемо читати, досліджувати, аналізувати, пояснювати. Найважливішим завданням біблійної науки є екзегезис, тобто наукове дослідження змісту натхненного тексту, та його правильна богословська інтерпретація. Слово «екзегезис» (з грецької — пояснення, вияснення) означає тут сукупність заходів, спрямованих на дослідження, вияснення змісту певного біблійного тексту. З-посеред усіх можливих інтерпретацій на увагу заслуговує тільке таке тлумачення змісту біблійних творів, яке не суперечить ані самому текстові, ані вірі Церкви, в якій цей текст виник і якій був доручений як Боже об'явлення.

Щоб виконати таке важливе завдання правильного зрозуміння і пояснення Святого Письма, біблійна наука користується багатьома додатковими дисциплінами та науковими дослідженнями. Ось їх неповний перелік та коротка характеристика.

Допоміжні біблійні дисципліни

Перше, над чим треба зупинитися, розглядаючи саме явище Біблії як книги, це факт її Божого походження, який отримав назву натхнення. Можна поставити запитання: Що є причиною винятковості Біблії як святої книги? Важливо прослідкувати висловлювання самих біблійних книг на тему виникнення Біблії та її частин, а також на історію ставлення до Святого Письма різних поколінь як в юдаїзмі, так і в християнстві. Звичайно, в рамках єдності богословських дисциплін питанням богонатхненності Біблії займається фундаментальне богослов'я, наука, яка ставить собі за мету дослідити історичні та богословські основи існування об'явленої релігії, як також її інституцій у такій а не іншій історичній формі. Фундаментальне богослов'я досліджує факт Божого об'явлення в історії, конкретним проявом якого є Святе Письмо.

Наступне питання, яке має право на існування: чому з численної кількості творів єврейської, а згодом і християнської літератури лише деякі були визнані святими і натхненими? Хто і згідно з якими критеріями вирішив долю збірки святих книг біблійного канону? Відповідь на це питання дає дослідження історії канону Святого Письма, яке приводить до висновку, що Церква має в собі здатність розпізнати зміст та обсяг Божого об'явлення та окреслити біблійний канон, тобто визнати, які книги є натхненими, а які ні. Ця здатність Церкви та її Вчительського Уряду є частиною Божого задуму спасіння людства.

Навіть якщо Біблія виникла з Божої ініціативи, де певність, що той текст, який маємо перед собою, є правдивим? Адже між кінцевим записом біблійних книг на

письмі і нашим часом минули два тисячоліття. Книги переписувалися, люди, які це чинили, могли помилятися. Чи не позначилося багатовікове передавання святих книг з покоління в покоління на самому їх тексті, змісті? В дійсності, до наших часів не зберігся жодний оригінал біблійних книг, а переважна більшість рукописів походять з пізніших століть. Тим часом дослідження в рамках так званої критики тексту, спеціальної наукової дисципліни, покликаної визначити ступінь правдивості історичних джерел, приходять до висновку, що ми маємо доступ таки до автентичного тексту Святого Письма, не спотвореного, згідного з оригіналами біблійних книг. Деякі ж наявні відмінності між поодинокими рукописами того самого біблійного тексту торкаються справ невеликої ваги; при детальному порівнянні цих відмінностей неважко побачити текст найближчий до оригіналу.

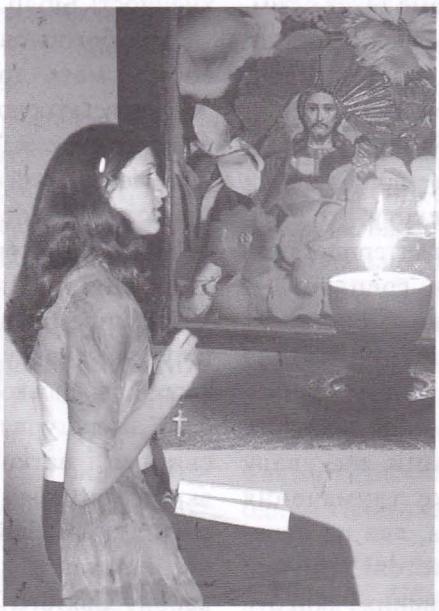

Тільки визначення тексту найбільш правдивого, найближчого до оригінального, відкриває дорогу до його правильного з'ясування, інтерпретації. Оскільки Біблія, з людської точки зору, нічим не відрізняється від інших літературних творів, то при її тлумаченні можна з успіхом застосовувати принципи, напрацьовані літературознавчими науками. У цьому випадку науковий підхід вимагає дотримання в дослідженні книг Святого Письма усього цінного, що було результатом досліджень у питанні інтерпретації літературних творів. Можливе використання при цьому здобутків таких дисциплін як семіотика, герменевтика, текстологія, тощо. Такий підхід все таки не може применшити факту винятковості Біблії як богонатхненої книги, а тому вимагає застосування крім загальнонаукових, також богословських принципів інтерпретації.

Неабияку роль для кращого зрозуміння змісту поодиноких книг Святого Письма, а також обставин його виникнення, відіграють біблійна історія, географія та археологія. Так біблійна історія допомагає прослідкувати впродовж віків долю та обставини життя народу, який був здатний прийняти, зберегти та передати нащадкам Боже об'явлення, збережене у вигляді книг Біблії.

Знання біблійної географії є необхідною умовою зрозуміння як ходу подій, представлених на сторінках Біблії, так і життєвих обставин, в яких розвивалися описані події, а також того, як відбувався процес виникнення самої Біблії.

Біблійна археологія була і надалі залишається великою допомогою у підтвер-

дженні правдивості історичних подробиць, поданих у Біблії, та у висвітленні культури, побуту, звичаїв, обставин життя тогочасних людей. Хоч не завжди просто поєднати дані, отримані через аналіз археологічних знахідок з конкретним періодом історії краю та його мешканців, археологія Близького Сходу в цілому, а біблійна археологія зокрема, зробили неоціненний внесок у зрозуміння та правильне висвітлення подій, описаних у Святому Письмі.

Оскільки Біблія є живим Словом Божим, справжнім словом життя, дуже важливим завданням залишається вивчення способів навчання та проповідування Божого слова, зокрема у Церкві, яка має на меті не тільки берегти скарб Божого слова, але й правильно його проповідувати, нести до всіх народів світу.

Не можна не згадати також про той факт, що Біблія була написана мовами, які були у вжитку багато століть тому: давньоєврейською та давньогрецькою епохи еллінізму. Дослідник Святого Письма, який не знає цих мов, змушений покладатися на правильність перекладів на сучасні мови, що чинить його працю не зовсім ефективною. Адже відомо, що переклад, навіть найбільш точний, не відображає мови оригіналу належним чином, хоч, звичайно, переклад спрямований на те, щоб подолати бар'єр між людиною, яка не знає мови оригіналу, та змістом цього твору. Завдяки кропіткій та жертвенній праці наших співвітчизників можемо втішатися кількома добрими перекладами Святого Письма на українську мову. Переклад має на меті не лише передати зміст оригіналу, але зробити це таким чином, щоб читач відчув, що це звучить у його мові. Саме тому з часом будуть потрібні щораз нові переклади, адже жива мова змінюється, як змінюється суспільство і людина.

Заохочення для початківців

Дехто може розчаруватися і подумати, що Біблія — це книга під печаттю, про яку згадує пророк Ісая (29,11-12). Але ж ні, Біблія — це книга життя, незглибиме джерело Божої мудрості, безсумнівне запевнення духовної сили для усіх, що читають її та укладають згідно з її вказівками своє життя. Зрозуміло, тут передусім треба наголосити, що ключем до розуміння цілого Святого Письма є особа Ісуса Христа Спасителя, а водночас, за словами св. Єроніма: «Незнання Святих Писань є незнанням Христа».

З чого починати? З уважного перечитування: спочатку Нового, потім Старого Завіту. Найважливішим є таки текст. Його зрозуміння, правильне тлумачення — дуже важливе завдання, від якого може залежати наше спасіння, але воно приходитиме згодом, з покірним і сповненим любові до Бога уважним читання цих натхнених Ним повчань.

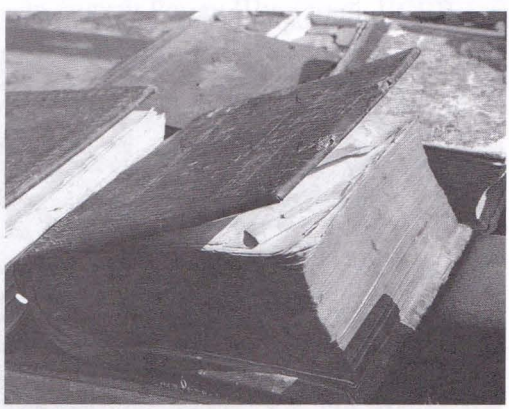

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

21 МОЛОДИЙ ВАСИЛІЯНИН СКЛАВ ВІЧНІ ОБІТИ

Гошів… Ясна Гора Божої Матері… Це славне відпустове місце відоме багатьом. До нього спішать у духовних потребах вірні-прочани з різних куточків нашої України і не тільки. І так, мабуть, буде, поки існуватиме цей світ.

У цьому році до василіянської обителі була організована піша молодіжна проща зі Львова та Івано-Франківська, які прибули сюди напередодні свята Христового Преображення. Вночі юні паломники молилися разом, чували, як заповідав своїм учням Господь Ісус, пам'ятаючи про фундаментальні слова Спасителя: «Щоб усі були одно» (Йо. 17, 21).

На празник Преображення об 11.00 почалась Архиєрейська Свята Літургія, яку у співслужінні багатьох священиків очолив Кир Іриней Білик, ЧСВВ, єпископ Бучацький. Як ніколи з часів свободи УГКЦ, брати-василіяни складали чисельно перед Всевишнім довічні обіти, прирікаючи служити Богові ревно аж до останнього поддиху життя: Августин Запоточний, Андрій Белеканич, Антоній Яремчук, Василь Огірко, Венедикт Деркач, В'ячеслав Сеник, Єремія Рибаков, Інокентій Меша, Іриней Ігумен, Йоаким Ошуст, Йосафат Сичкун, Йосиф Кралька, Клавдій Марунчак, Любомир Кушнір, Назарій Ляхович, Полікарп Марцелюк, Роман Шуп'яний, Севастіян Бондаренко, Тадей Мисюк, Терентій Цапчук, Юліян Хомечко.

Вічні обіти прийняв Протоігумен о. Григорій Гриньків, ЧСВВ. Ті, що обрали чернечий шлях, робили, це також з повною свідомістю – зазначали, що все розуміють за правилами Чину, які затвердив Апостольський Престіл. Брати отримали чернечий параман на знак повної посвяти Всевишньому, хрест на повсякчасну пам'ять про терпіння і приниження, темну мантію і каптур, тобто ризу спасіння і броню правди, щоб відгородити себе від усякої неправди, відсікти небезпечні хитрощі свого розуму, мудрування своєї волі й мати постійно на гадці думку про смерть та бути завжди готовими і пильними до будь-якої Господньої чесноти, свічу, щоб бути видимим світлом для цього не завжди світлого світу.

Святкову проповідь виголосив о. Григорій Гриньків, ЧСВВ. Лейтмотивом проповіді було ясне Світло Тавору. «Образ Преображення — образ кожного покликання… Світло Тавору є не тільки Світлом Об'явлення, а й Світлом запрошення. Сьогодні брати прилюдно сказали: Для мене бо життя — Христос. Біблійні слова «Господи, добре нам тут

бути» виражають природу і покликання до монашества…

Наприкінці Богослужби зі своїм архиєрейське словом до присутніх звернувся владика Іриней Білик, ЧСВВ, який зазначив, що ці вічні обіти є на служіння Василіянського Чину, Церкви та Божого народу. Всі ми покликані бути святими, новітніми апостолами. Святу Літургію співав хор зі старовинної церкви св. Пантелеймона з м. Сколе на Львівщині.

Згідно із св. Василієм Великим, монах не живе для себе, а для інших… Тому наші новопрофеси, збагнувши суть життя в чернечому стані, у Христі, вирішили віддати Рятівникові людини найцінніше — ціле своє життя, подібно як Він раніш віддав своє за нас.

ДИЯКОНСЬКІ СВЯЧЕННЯ У КРЕХІВСЬКОМУ МОНАСТИРІ

20 серпня 2006 р. недільної днини у Крехівському монастирі оо. Василіян відбулися дияконські свячення сімох молодих василіян: Єремії Рибакова, Єфрема Кончака, Полікарпа Погоріляка, Романа Шуп'яного, Теодозія Греня, Терентія Цапчука, Тимотея Коцура, які під час Божественної Літургії вділив преосвященний владика Гліб Лончина, Візитатор для українців греко-католиків в Італії, Іспанії та Ірландії, Прокуратор Верховного Архиєпископа в Римі. На це свято прибуло чимало вірних, серед кола інших душпастирів був і о. Михайло Погоріляк із Закарпаття, батько Полікарпа Погоріляка.

У проповіді єпископ Гліб Лончина зробив акцент на недавній вікопомній події: святі Преображення, наголосивши на необхідності зв'язку між духовним і щоденним життям. Бог, що допускає наші труднощі, – це той самий Ісус Христос, що преобразився на горі Тавор, диякони сьогодні стануть на службу Церкви, щоб допомогти людям у їхніх потребах. За них треба молитися…

Безперечно, лунали знову задушевні слова подяки, радості і щастя. Дякував щиро о. Протоігумен Григорій Гриньків, ЧСВВ, який пригадав очевидцям цієї величної події, зокрема, новим дияконам, головні етапи їхнього монашого шляху – новіціят з його духовними вчителями, студії… Теж висловив свою вдячність згаданим новодияконам від імені ченців Провінції. Дияконське «спасибі» висловив диякон Роман Шуп'яний, ЧСВВ.

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ У ЛЬВОВІ

21 вересня у львівській церкві св. Андрія преосвященний митрополит Кир Лаврентій Гуцуляк, ЧСВВ, висвятив двох василіян на священиків. О. Натанаїл Штурмак, ЧСВВ, народився 2 серпня 1976 р. у с. Церківна Долинського р–ну Івано–Франківської обл. У Василіянському Чині перебуває з 1994 року. Тепер навчається у Духовній семінарії св. Йосифа у Вільнюсі в Литві. О. Єфрем Кончак, ЧСВВ, народився 3 лютого 1976р. у с. Долобів Самбірського р–ну Львівської обл. До Василіянського Чину вступив у 1995 році. О. Єфрем богослов'я закінчив у Папському Латеранському університеті в Римі.

З життя ЦЕРКВИ

Державний Секретар Ватикану кардинал Тарчізіо Бертоне у зверненні від імені Святішого Отця повідомив, що Венедиктові XVI дуже прикро за те, що деякі слова з його виступу в Реґенсбурґському університеті могли прозвучати образливо для релігійних почуттів визнавців ісламу і що ці слова були інтерпретовані в цілковито незгідний з його намірами спосіб. Новий Державний Секретар Ватикану підкреслив, що позиція Папи Венедикта XVI повністю збігається з Декларацією Другого Ватиканського

Собору "Nostra Aetate" про стосунки Церкви з нехристиянськими релігіями, в якій висловлено повагу до мусульман.

Під час минулорічної зустрічі з представниками ісламу в Кельні Святіший Отець висловив побажання, щоб визнавці обидвох релігій взаємно шанували одні одних і шукали шляхів для поєднання. Вжита в Реґенсбурґському Університеті цитата візантійського Імператора Мануїла II Палеолога мала на меті стати нагодою до призадуми над стосунками між релігією і насильством. Венедикт XVI, перед обличчям гарячої віри визнавців ісламу, також прагнув застерегти західну культуру від погорди Бога і від цинізму, який насмішку на святими речами вважає згідною з правом свободи.

Святіший Отець, – йдеться в повідомленні, – шанує мусульман та прагне, щоб вони правильно зрозуміли значення слів, які він сказав, а також сподівається, що подолання цієї непростої ситуації, яка склалася, зміцнить спільне свідчення про Бога і співпрацю задля оборони і поширення суспільної справедливості, моральних цінностей, миру і свободи.

Після того, як Папа Венедикт XVI під час свого перебування в Баварії в виступі перед представниками наукового світу засудив явище «джихаду», як способу поширення віри за допомогою насильства, у мусульманському світі вибухнула хвиля протестів, спричинена, передовсім, неправильною інтерпретацією його слів. Дійшло до актів насильства проти християнських святинь, пролунали погрози на адресу Ватикану.

17 вересня 2006 року було урочисте відкриття та посвячення нового будинку філософсько-богословського факультету Українського католицького університету (УКУ). Все розпочалося Архиєрейською Божественною Літургією, яку в церкві Львівської Духовної семінарії Святого Духа відслужив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир Кардинал Гузар, співслужили майже всі владики Синоду єпископів УГКЦ, який цими днями працює у Львові.

Цей будинок став елементом новоствореного Богословського центру, який включає будинок Львівської духовної семінарії Святого Духа та семінарійну церкву, приміщення філософсько-богословського факультету УКУ, семінарію отців редемптористів (*ще будується*), господарські приміщення. Будова ЛДС розпочалася 1 липня 2002 року, будинку філософсько-богословського факультету УКУ — у вересні 2003 року, семінарії для отців редемптористів — 27 квітня 2004 року.

диякон Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
м. Перемишль

ПРО ЩИРІСТЬ І НЕУВАЖНІСТЬ

Напевне кожен християнин практикуючи особисту чи спільнотову молитву, відчував та потрапляв у розсіяння, тобто замість того щоб концентрувати свою увагу на спілкуванні з Всевишнім, мимовільно або й свідомо перебував думками деінде. Особливо це стосується ситуації, коли на молитві до голови приходять думки, що за своєю природою зовсім далекі від того стану, в якому перебуває душа, розмовляючи зі своїм Творцем. Це не тільки приносить віруючому мало користі, але й духовно розбиває людину та знеохочує до практикування молитви. Під час молитви розсіяність може торкатися слів та їх змісту; вона може торкатися — глибше — і Того, до Кого ми молимося в усній молитві (літургійній чи особистій), в розважанні і в контемплятивній молитві. Розсіяність під час молитви є великим викликом для християнина, а найнеутішнішим в цьому є те, що практично неможливо відразу опанувати це явище, і кожен християнин, вправляючись в молитві ціле своє життя, буде ловити себе на тому, що, його серце чи то на мить чи то на довший час перебуває не з Господом, а блукає думками десь у мріях чи в інших переживаннях. Однак, можливо максимально зменшити у своїй молитві присутність неуважості, а навіть саме розсіяння використовувати для особистого вдосконалення і Слави Божої.

Найперше варто пригадати, що наші думки, що вирують в голові, часто є відбитком того, чим є зайнята наша особа протягом останнього відрізку часу. Це щось природне та відповідне для кожної людини. Крокуючи від дитинства до старості та збагачуючись різними життєвими досвідами, ми насичуємо свою пам'ять сотнями думок, що час від часу хочемо цього чи ні, стають перед очима та полонять нашу увагу. Інколи ці думки, пов'язані між собою логічно та хронологічно, а деколи неочікувано випливають на поверхню нашої свідомості та інтригують нашу особу, вимагаючи від неї уваги. Людський організм, а особливо головний мозок, який є основним генератором наших думок по-суті дуже мало досліджені, щоб конкретно можна було б скласти якісь схеми взаємозалежності виникнення тих чи інших думок. Внутрішній світ кожного з нас є надзвичайно багатим та інтенсивним і навіть під час сну не втрачає своєї жвавості, що проявляється у снах. Запанувати отже над собою вповні вимагає багато терпеливості та старання, особливо це стосується явища, яким є молитва.

Книга «Мистецтво молитви», яку уклав ігумен валаамського монастиря Харитон, подає багато порад щодо ревної та постійної молитви. Між іншими, у ній можна знайти такі слова: «найпростіший закон для молитви — нічого не уявляти, а зібравшись умом у серці, стати у переконанні, що Бог поряд, бачить і слухає, і в цьому переконанні припадати до Нього,

страшного у своїй величі й близького у милості до нас... . Образи втримують увагу назовні, якими б священними вони не були, а під час молитви увага має бути внутрі, у серці». Святий Іван Золотоустий (344-407), запитуючи що означають слова «співаючи в серцях ваших Господеві», пояснює що це значить: з увагою розпочинати це діло, бо «неуважні співають без користі, лише вимовляють слова, тоді як серце їх блукає в іншому місці». Блаженний Теодорит один з церковних письменників, який жив на переломі III-IV століть до цього додає: «Співає серцем той, хто не тільки рухає устами, але й ум свій побуджує до розуміння того, що промовляє». Як виходить з наведених вище цитат, саме увага є суттєво необхідною приналежністю молитви. Без уваги немає молитви, тому кожен християнин покликаний плекати уважну молитву і рішуче боротися з неуважністю. Молитися ж без розсіяння це знову і знову повертати свою увагу до Господа, тобто знову і знову відновляти в собі свідомість щодо молитви та щодо Того перед Ким цю молитву творимо.

Варто згадати про ще одну важливу необхідність: покору та щирість. Без цих рис християнину неможливо буде подолати труднощі, які супроводжують практикування молитви. Згадані риси виявляються у тому, щоб покірно усвідомлювати і приймати стан своєї розсіяності, навіть якщо це відбувається у найневідповідніший час (напр. момент освячення під час Божественної Літургії) і зі щирістю дитини звертати очі своєї душі знову до Господа. Не треба з'ясовувати чому саме в той чи інший момент у мене зроджуються ті чи інші думки. Як зазначує Катехизм Католицької Церкви: «Намагатись знайти причини неуважності — означає потрапити в їхню пастку, тим часом як потрібно всього лиш повернутись до власного серця. Розсіяння виявляє нам те, до чого ми прив'язанні, і покірне усвідомлення цього перед Господом повинно передусім побудити нашу любов до Нього, рішуче жертвуючи Йому серце, аби Він очистив його. Катехизм своїм висловлюванням нав'язує передусім до шостого розділу Євангелії від Матея де сказано: «Бо де твій скарб, там буде і твоє серце», або «ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує».

Євагрій Понтійський (345-399) — відомий письменник патристичної доби вважає, що саме завдяки молитві відкривається найвища гідність людини. «Чи може бути щось більше — каже він, — за особисте спілкування з Богом та життя у його присутності?». Євагрій розуміє молитву як спрямованість усіх душевних сил до Бога, свою повну присутність у Його присутності. Це є найбільший дарунок, який лише може зробити Бог людині. Це підносить людину над її власною природою та робить її за словами святого Євагрія рівною з ангелами: «Людина, яка по справжньому молиться, подібна до ангелів, бо вона безперестанку прагне бачити Отця, що перебуває на небі».

Підготувала с. Домініка Данканич, ЧСВВ

«ВІН НЕ ЗБИРАВ СОКРОВИЩЕ НА ЗЕМЛИ»

о. Петро Орос

14 липня 1917 р. в угорському містечку Бірі у греко-католицькій священичій родині о. Івана Ороса народився другий син — Петро. 1918 р. приносить смуток — несподівано помирає батько Петра. Мати в 1921 р. вдруге виходить заміж за нотаря Тіберія Дудинського. У селі Скотарське, Петро здобуває початкову освіту, продовжує навчання в Хустській гімназії.

Згодом навчався в духовних семінаріях в місті Оломоуц та Ужгород. Ієрейські свячення Петро Орос, як безженний священик, прийняв 28 червня 1942 р. з рук єпископа Мукачівської греко-католицької єпархії Олександра Стойки. Після свячень отець Петро Орос, як читаємо у спогадах єпископа І. Маргітича, був призначений священиком-помічником у с. Великі Ком'яти Виноградівського району. Молодий священик відразу поринув у вир душпастирської діяльності: він реорганізував роботу з молоддю та запровадив «Марійський круг».

У численних свідченнях парохіян отця Ороса, жителів с. Великі Ком'яти, читаємо про те, що о. Петро відрізнявся від інших добротою і щирістю серця, своїм душпастирським ставленням до мирян. «Він не збирав сокровище на земли, а што достав, то розділяв бідним». Колишня «служителька на фарі (плебанії)» в селі В. Ком'яти розповідає, що одного разу о. Петро повернувся додому без верхнього одягу. На запитання, де його костюм, о. Орос відповів, що віддав його бідному чоловікові, якого зустрів на вулиці. Отець Орос був відомий своєю надзвичайною вбогістю та великою любов'ю до потребуючих.

Отець пильно слідкував за тим аби усі його парохіяни брали активну участь у євхаристійному житті парохії, щоб часто сповідалися й причащалися. Однак, успішній праці о. Ороса, як й іншим греко-католицьким священикам, став на перешкоді атеїстичний режим. У 1944 р., з приходом на Закарпаття Радянської влади, становище Греко-Католицької Церкви різко погіршилося. Політика переходу на російське православ'я досягла апогею у 1948 році.

Єпископ Теодор Ромжа, ще будучи в Римі на навчанні й готуючись до місіонерської праці, чітко усвідомив ту небезпечну ситуацію, в якій перебувала його Церква. Він був добре обізнаний з мето-

дами боротьби атеїстичного режиму проти Греко-Католицької Церкви, тому — за даними архіву о. С. Бендаса — 19 грудня 1944 р. таємно надає єпископські свячення о. П. Оросу. У 1946 році було арештовано о. Івана Поповича, пароха села Білки Іршавського району, і єпископ Теодор Ромжа призначив на його місце о. Петра Ороса.

У своїм помешканні отець навчав людей, давав їм поради, знаходив слова потіхи для кожної людини, яка зверталася до нього. Є свідчення й про працю отця Ороса з атеїстами. «Він приходив до атеїстів на дім. Він прекрасні з ними проводив розмови. Вони відчували в ньому духовість». Один з них, «директор Василевський», навіть пишався знайомством з о. Петром перед іншими. Святість життя о. Ороса знаходила свій відбиток й на людях іншого віроісповідання. Як згадує Фірцак Еміліян, знайомство отця Петра так вплинуло на одного єврея, що той прийняв християнську віру.

Однак така праця о. Петра не була тривалою. 21 квітня 1949 р. комуністи закрили церкву, фару відібрали, священика вигнали. Отець Петро Орос рішуче відмовився підписувати пропонований йому КДБістами перехід до московського православія. «Як Христа мучили, — казав він, — так і мене будуть мучити за Христову віру». Отець Орос деякий час переховувався в Імстичівському чоловічому василіянському монастирі. В умовах підпілля, відповідаючи на потреби вірних, священикам не раз доводилося переходити з місця на місце лише під покровом ночі. Тоді вони, йдучи від села до села, мусили долати величезну відстань. Але нерідко ніч, котра так надійно скривала їх від «дбайливого» ока КДБ, ставала доброю помічницею і для їхніх ворогів. Одного разу її підступність довелося досвідчити і молодому душпастиреві. Запроданці-недоброзичливці та КДБістські посіпаки скинули його з моста в крижану воду бистрої карпатської ріки. Але чудом Божого Провидіння та за допомогою своїх вірних о. Петру цього разу вдалося щасливо уникнути смерті.

Отець Петро мав велику довіру та набожність до Пречистої Діви Марії. Він був безженним священиком. Люди називали його самотнім монахом. Священик багато молився до Богородиці сам та привчав до молитви й любові до Богородиці своїх парохіян.

Слуга Божий по-доброму заздрив арештованим священикам. «Отці, — казав він, — заслужили собі бути мучениками за віру, а я негідний зістався». Він хотів померти за віру Христову мученицькою смертю. Слуга Божий передбачав якою смертю помре: «Мені буде не арешт, але куля сюди», — і показував на свій лоб».

Одного ранку, навесні 1953 року, обійстя сім'ї Станко в с. Білки оточили працівники міліції і КДБ. Священика арештували й відправили до Ужгорода, у слідчий ізолятор КДБ, де він перебував під арештом біля двох тижнів, але невдовзі Слугу Божого було звільнено. За тих обставин, коли треба було завжди бути насторожі, без відпочинку, сну й надійного притулку, для о. Петра наближався трагічний день мученицької смерті.

27 серпня 1953 р., у передсвяття празника Успіння Пресвятої Богородиці, в

селі Великі Ком'яти зібралося багато віруючих, а о. Орос підкріплював їх на дусі, проводив з ними вірооборонні бесіди, сповідав і причащав їх в часі Божественної Літургії.

«У селі Білки був хтось хворий й священика попросили його висповідати. По дорозі Слугу Божого було заарештовано. Отець Петро наполегливо почав просити міліціонера, щоб той відпустив його до хворого. У відповідь на прохання священика міліціонер пригрозив: «Молися, бо тобі кінець!» Отець Петро, ставши на коліна, спожив Євхаристійні Дари, і в цей час пролунали два постріли: один у ноги, а другий у голову. Отець Петро впав на землю з вервицею в руках, прошепотів, що має 60 невідслужених Літургій, і з виразом блаженного спокою на обличчі віддав душу Творцеві.

Парафіяни сіл Білки і Великі Ком'яти просили передати їм тіло священика, щоб похоронити з почестями, як належить його священичому сану. Тогочасна влада відмовила: «Собаці собача смерть... Ви хочете ходити на його могилу й молитися, як до святого, але ми йому зробимо свої похорони». «КДБ дало наказ заховати тіло отця Петра Ороса, щоб його ніхто не знайшов. Навіть його документи знищили, що такої людини ніколи ніде не було. Вночі 29 серпня 1953 р. на вантажній машині у труні після експертизи завезли з трупарні у сторону с. Брід, Загаття і на кругову біля Залужа; автомашина зупинилася на дорозі за 300м до села Кам'янське. Край ліса у Красному яру о. Петра заховали». Діти, які неподалік пасли худобу, побачивши свіжорозриту землю, здогадались, що там хтось похований. Про свої здогадки повідомили дорослих, які хотіли належно поховати отця Петра. Але віруючих випередила міліція — тієї ж ночі міліціонери разом із співробітниками КДБ відкопали тіло й повезли його в напрямку Іршави. Перепоховали священика на подвір'ю Іршавської районної міліції в одному гаражі і місце спочинку отця забетонували.

Тридцять девять років місце поховання о. Петра зберігалося у найсуворішій таємниці. Після легалізації Греко-Католицької Церкви було віднайдено тлінні останки Слуги Божого. Після ексгумації і проведеної в м. Ужгороді експертизи, 28 серпня 1992 року відбулося торжественне перепоховання тлінних останків о. Петра Ороса та покладення їх для приватного почитання вірних в каплиці с. Білки. Мученицька смерть Слуги Божого була вінцем його повного чеснот і святості життя і нагородою за віддане душпастирське служіння. Народ глибоко поважав і від усього серця любив свого духовного наставника, який у важкі часи переслідувань був з ними, був їх потіхою, добрим і дбайливим пастирем. Він своїм життям підтвердив слова Спасителя: «Добрий пастир душу свою віддає за вівці».

У народі його вважають святим. Молитви, які вірні засилають до Господа через посередництво о. Ороса, вислуховуються. Слуга Божий Петро Орос допомагає тим, хто просить його, й досі.

Роман Гаврилюк

ЗНИЩЕНИЙ ФІЗИЧНО, АЛЕ НЕ МОРАЛЬНО

Пам'яті о. Олександра Гарасиміва

Отець Олександр Гарасимів народився 20 січня 1907 року в с. Чепелі в родині священика Петра Гарасиміва і Філіпіни Чередарчук. У родині було ще три сестри.

Навчання: 1914-1918 - початкова школа в с. Білий Камінь; 1918-1930 - Державна гімназія імені Йозефа Коженьовського в м. Броди; 1934-1938 - Греко-католицька Богословська Академія у м. Львові.

Закінчивши Академію у м. Львові 25 червня 1939 року був висвячений, і отримав парохію в с. Острів.

Після ліквідації УГКЦ у 1946 році проживав у м. Львові в однокімнатній квартирі у своєї сестри Стефанії Гаврилюк, разом з її чоловіком Богданом та синами Романом (1940 р. н.) і Яремою (1946 р.н.) о. Олександр працював у музичній школі переписувачем нот.

Цю розповідь з пам'яті та знайдених матеріалів відтворив його племінник Роман: «Він підпільно відправляв у нашій квартирі Служби Божі. Був заарештований у 1948 році. Ревізію в квартирі проводили цілу ніч. Я сидів з молодшим братом у його ліжку. Мати перед приходом до квартири енкаведистів поклала мені під сорочку чашу та ще щось з м'яких речей (здається епітрахиль), накрила нас із братом ковдрою і попросила сховати речі та нікому не показувати. Енкаведисти не обшукували нас в ліжку. Мені тоді було 8-9 років».

Отець Олександр був катований майже півтора року, моя мама носила кожного дня передачі, вистоювала в черзі з шостої години ранку, поверталася пізно — біля восьмої вечора зі сльозами, коли не прийняли передачу, виснажена психологічно. Я варив їжу для брата та матері, яку міг. Мати ж по чотирнадцять годин вистоювала в черзі.

Засуджений о. Олександр стандартно — на 25 років. Основне звинувачення: накормив партизан, які зайшли до нього в хату в с. Острові. За надзвичайно важких тортур до звинувачень не признався. Відбував покарання в таборі м. Воркути.

За його переказами півтора року після приїзду до табору з його вуха сочилась кров. Це він пояснював тим, що під час одного з допитів слідчий жбурнув у його голову велику скляну попільничку. Двічі на рік мати відправляла посилку у місто Воркуту (більше було заборонено). За розповіддю вуйка, це втримало його при житті на каторзі.

Повністю реабілітований після смерті Сталіна. Виплатили йому за поневіряння та тортури «зарплату», здається за декілька місяців. Повернувся жити до хати сестри, в якій його заарештували, знищений фізично, але не морально. Отцю дошкуляла гіпертонія високого ступеня. Прожив після тюрми недовго, помер від інсульту протягом одного дня 7 липня 1959 року. А було йому тоді лише 52 роки. В останні хвилини перед смертю в непритомності кликав сестру Стефанію. Його парафіяни несли домовину на руках з помешкання до місця вічного спочинку. Похований на Личаківському цвинтарі.

Речі, які о. Олександр використовував під час відправи, зберігалися в мого молодшого брата Яреми. Він передав їх перед від'їздом за кордон священикові церкви м. Львова.

Вічна пам'ять отцю Олександру!

Не забудьте його пом'янути, коли вже не буде кому, мученик — знищений, але не поставлений на коліна комуністичною державною машиною смерті, а він повинен був довше служити людям та Богові.

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ
директор української редакції Радіо Ватикан
Рим, Італія

АРХИПАСТИР СКИТАЛЬЦІВ

Ось вже минає 115 років від часу, коли у простій побожній родині в селі Германові, теперішній Тарасівці, що на Львівщині, прийшов на світ 1 жовтня 1891 року, славний муж та невтомний духовний пастир для українців-скитальців на чужині, Преосвященний Кир Іван Бучко.

Ця велика і, одночасно, скромна постать Владики Івана, своїм життям і посвятою у Божім винограднику змогла зберегти та відкрити сучасним поколінням молодого духовного зросту багатогранну культурну спадщину українського народу, який не перестає переосмислювати у своїх велетнях свою, як національну, так і духовну ідентичність. Перед сучасним поколінням важливість такої неповторної особистості, як Преосвященний Владика Іван Бучко, постає перед нами не тільки як сам мемуаристичний фактор, що висвітлює нам сиве історичне минуле XX ст. Цей Апостол віри дарує нам ключ розуміння нашого українського народу, його душі, що виражає себе народом відданим Господу Богові, зі своїм власним іменем, майбутністю, історією, мовою та державністю; але й також ключ розуміння нашого особистого християнського покликання.

Про особу Преосвященного Івана Бучка знаємо досить небагато, бо і не було достатньо написано про діяльність Владики. Досі ніхто ще сміливо не взяв у свої руки справи систематичного вивчення історичного періоду XX століття, яке залишило незатертий слід на долі всього людства. Проте, дякуючи Господу Богові за дар життя тим свідкам, які сьогодні нас втішають своєю присутністю між нами, ми можемо дещо кинути світла-правди у це невідоме тривожне минуле, яке в дійсності, є для нас основним матеріалом для вивчення сучасних проблем, як церковних, так і державних. Одним із цих свідків та добродіїв, якого теж можна б назвати, «скарбницею історичної правди» — є Преосвященний Архиєпископ, Владика Мирослав Марусин, який, майже, крок за кроком пройшов життєвий шлях разом зі своїм попередником і духовним наставником, Владикою Іваном, будучи його другою душею та допомогою в апостольській місії.

Зі свідчення Преосвященного Владики Мирослава дізнаємося, що народився Владика Іван Бучко у добрій християнській родині, де батько майбутнього Владики, Григорій Бучко був дяком на селі і дожив до глибокої старості та мав щастя читати Апостола на архиєрейській Літургії свого сина, коли той приїхав як нововисвячений єпископ до рідного села. Мати Агрипина, з дому Бучко, мала великий вплив на виховання і характер сина. Своїх родичів Владика Іван згадував завжди з великим пієтизмом, і часто правив Служби Божі за блаженний упокій їхніх душ.

Гімназійну матуру склав Владика Іван 1910 року у Львові, й по недовгому ваганні виїхав до Рима на філософсько-богословські студії, де і застала його перша світова війна. Тут у Римі, 21 лютого 1915 року, він був висвячений на священика. Висвятив його болгарський єпископ Лазар Младенов, що жив тоді в Римі, і протягом десяти років був постійним гостем у нашій Семінарії.

Коли Італія проголосила війну Австрії, Українська Колегія отримала наказ покинути італійську територію. Владика Іван більше року перебув у тодішній українській Духовній Семінарії на чужині в Кромержіжі на Моравії, а після звільненні Західної України від царських російських військ переїхав до Львова, і зайняв місце секретаря відомого в історії нашої Церкви отця-офіціала Андрія Білецького, що в часі ув'язнення Митрополита Андрія правив Львівською архиєпархією. До Рима Владика повернувся ще раз по війні в 1921-22 роках, щоб тут скласти всі іспити, необхідні для осягнення академічного ступеня. До 1939 року жив і діяв на Святоюрській горі у м. Львові.

Перед другою світовою війною виїхав у Південну Америку на Апостольську візитацію вірних українців і по дворічнім перебуванні на американському континенті прибув до Рима. Отож, половину свого життя прожив у Рідному Краю, а другу половину на чужині, у Вічному Місті. Свої архиєрейські завдання виконував він 10 років як помічник Слуги Божого Митрополита Андрея, на горі святого Юра, а 35 років, як другий Апостол Павло, «у мандрівках часто бував, у небезпеках свого народу, у небезпеках

поган, у виснажуванні та в праці, часто в недосипанні, часто в пості, а окрім зовнішнього, були й є ще й інші повинності й журба про всі Церкви» (пор. 2 Кор 11, 26-28).

Владика Іван, як добрий пастир, за час свого довгого архиєрейського служіння, так як ніхто інший, поринає в душу свого народу, і то в усіх часах і відтинках народного життя: в часі воєнного лихоліття і відомої «пацифікації», в часи святкових рухів УМХ та міжнародних Конгресів, в часі візитацій своїх вірних на чужині, по таборах і бараках, починаючи від Ріміні, а закінчуючи у готелях Шотландії. Його основними заходами було наладнати церковне життя в післявоєнній Європі, а як результат його праці, зародилися в Європі окремі Апостольські Екзархати. Він був співбудівничим українських митрополій на американському континенті.

Владика Іван не тільки рятував наших славних «рімінців» від насильної репатріації після Другої Світової Війни, але в таборі Ріміні допоміг заснувати власні українські школи. Його заходами Конґреґація Східних Церков взяла над тими школами протекторат і створила «Римську Шкільну Комісію», заходами якої було затверджено біля 270 дипломів та видано кількасот свідоцтв середньошкільної освіти. Із закриттям Духовної Семінарії в Кулемборх, в Голландії, виник проект створення Українського Наукового Інституту. Але не всі бажання могли здійснитись.

Його поміч була звернена на потреби наших науковців, згуртованих у славному НТШ, УВАН та в інших наукових осередках, як і теж в наших вищих закладах: УВУ, УТГІ та в кількох тоді ще існуючих наших гімназіях в Німеччині й Австрії. Владика Іван створив Археологічну Комісію, що видала низку наукових праць.

В самій Італії після війни було понад двадцять тисяч українців, якими треба було заопікуватися. В тому часі, за стараннням Владики, виділено кілька мільйонів лір на рімінське шкільництво, роздано потребуючим 15000 комплектів різного одягу, заплачено близько 100000 обідів, оплачувано пересічно 60 нічлігів на добу. Наладнано пошту для полонених і вислано їм понад 110000 різних листів і посилок, роздано втікачам тисячі примірників доброї книжки і різних часописів. А що вже говорити про скитальців у Німеччині, Австрії та інших країнах, які з нетерпінням чекали на можливість еміграції й потребували як моральної так і матеріальної допомоги, це були люди різної категорії: науковці, студенти, хворі, старші, колишні дивізійники, військовополонені, люди з усіх земель України, робітники і селяни, письменники, митці, поети. Опіку над убогими Владика доручив церковній організації «Харітас».

В умовах еміграційного життя багато справ полагоджувалось тільки шляхом кореспонденції. В архіві Апостольського Візитатора знаходиться велике число листів. Протокольні книги самої кореспонденції зі священиками та в церковно-громадських справах за повоєнні роки мають 35700 реєстрованих справ, тобто 18 томів занотованих рукою листів. Владика мав звичай кожен лист віддавати до протоколу, а при полагодженні справ очікував співпраці своїх співро-

бітників в тому значенні, що подані «чернетки» доповнював або виправляв відповідно до потреби. Листи його мають стиль, а послання опрацьовані дбайливо.

Якщо поглянути з деякої відстані часу на минулі роки, то можна запитати себе, якою силою одна людина могла довершити так багато справ, будучи не завжди у сприятливих умовах. Відповідь одна: силою молитви, посвяти і жертви. В Римі й у світі стало відомим, що Владика Іван в кожну першу п'ятницю місяця нікого не приймає і з ніким не говорить, бо відбуває свої духовні вправи. Він багато молився і вмів терпеливо зносити прикрощі. А передусім він був дуже свідомий і переконаний в тому, що Божа воля сповнилася на ньому у моменті, коли змушений був покинути Рідний Край і найдорожчу особу Митрополита Андрея, щоб у Римі й у світі, в часі найбільшої всенародної скорботи, бути речником нашої Церкви та її поневолених Владик, священиків і вірних.

Список довершених Владикою Іваном діл в повоєнному часі довгий і має велику цінність. Потрібно тут згадати: Святкування і паломництво до Рима з нагоди Святого Ювілейного Року 1950, великі торжества з нагоди 700-ліття коронації короля Данила Галицького, 1000-ліття хрещення блаженної княгині Ольги і зв'язані з цим паломництва до Люрду та інших чудотворних місцевостей, утворення Малої Семінарії в Люрді неподалік Орлеану, а потім щасливе перенесення її до Рима, де ця школа у великому, гарному будинку, подарованому Папою Пієм XII, працює посьогодні. Владика започаткував беатифікаційний процес Слуги Божого Андрея, для науковців НТШ придбав дім у Сарсель (у Франції), за його почином постало на терені Західної Європи поважне число наших громадських осередків, в перше десятиліття після війни він сам посвятив новозбудовані або набуті храми в Лондоні, Манчестері, Рочдейлі, Ноттінггамі, Шарльруа, Льєжі, Новому Ульмі та в інших містах. Його щорічні пастирські подорожі тривали не менш трьох місяців, звичайно поїздами, з відправами Архиєрейських Літургій, проповідями, численними аудієнціями, відвідинами церковних та державних чинників. Впевнено можна сказати, що нема на світі такої частини землі, де живе українська людина, і не стояла б там нога цього невтомного Архипастиря.

Завдяки такому церковному велетню, вірному святителю й Христовому пастирю, світ збагатився на неповторну і живу харизматичну особистість, що зуміла всім життям зміряти глибоку українськість свого народу та донести її кожній людині. Вся праця Преосвященного Владики Івана Бучка була насичена духом посвяти, в якій Владика намагався у всій його силі і духовній красоті охопити будь-який прошарок існування українця на чужині, починаючи розвивати і будувати його від звичайної побутової сфери, і таким чином, довершуючи його у площині вже нової церковної та національно-політичної дійсності.

Владика Бучко належить до покоління, яке постійно нам нагадує велич Божого провидіння над українським народом, про що свідчить титанічна апостольська праця самого Архипастиря для ски-

тальців. Все життя такої людини, що служила Божій правді, дало змогу сьогодні заговорити новим українцям про своє минуле, теперішнє та майбутнє. Тому, нехай цей ювілейний спогад стане для нас усіх як Божа милість, яка у кожний час і у кожний історичний момент дарує усім світильника віри, який перебуватиме завжди зі своєю Церквою і нацією «у дні торжеств і бід народних».

Преосвященний Владика Іван Бучко тепер з вічності споглядає на нас і невпинно закликає бути прив'язними до правдивої Христової Церкви, будучи послушними в любові тому єдиному керманичу, що його сам Господь поставив на землі, Святішому Отцеві Папі Римському, що є правдивим і непомильним Учителем Христової Правди.

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ
викладач Борщівського агротехнічного коледжу

ВЗАЄМИНИ ІВАНА ФРАНКА З ВАСИЛІЯНАМИ

(до 150-ліття з дня народження Івана Франка, продовження)

«Се, — пише Іван Франко, — багата криниця, звідки взято найбільшу частину текстів поміщених у сьому (першому томі - *авт.*) томі, се грубезна книга... власність Крехівського Василіянського монастиря». При цьому він також зауважує, що писав цю працю «мало не через два роки» і вона завдала йому «багато труду та заразом була відпочинком серед важких обставин того духовного і товариського життя», в якому доводилося йому жити.

Ймовірно також, що І. Франко користувався текстом рукопису Крехівського списку «Варлаам і Йоасаф» при підготовці до написання своєї докторської дисертації на наукову ступінь доктора філософії: «Про Варлаама і Йоасафа та притчу про єдинорога». Таку думку висловив о. Роман Лукань, ЧСВВ, вважаючи, що «рукопис, що ним користувався Франко знаходився в книгозбірні у Крехівському василіянському монастирі».

Необхідно також зауважити, що Крехівський список «Варлаама і Йоасафа» І. Франко використав також і у своїй праці «Варлаам і Йоасаф, старохристиянський духовний роман і його літературна історія». Під час останніх відвідин цієї обителі І. Франко ознайомився із Крехівськими «Прологами» хотів дещо з них надрукувати.

Неодноразово і по-декілька днів перебував І. Франко в Дрогобицькому василіянському монастирі. Тут він працював над монастирськими пом'яниками і робив із них виписки, ймовірно, для подальшого використання в своїх творах. Часто після тривалої праці над рукописами він вів розмови з братами і отцями цієї обителі, в яких ділився спогадами про своє навчання у василіянській школі. А для одного із ченців монастиря — брата василіянина, з яким він часто спілкувався, Іван Франко написав декілька віршів-молитов. На жаль, їх втрачено.

Тривалий час І. Франко працював і в книгозбірні та архіві василіянського монастиря св. Онуфрія у Львові з метою познайомитися із стародруками і рукописами для наукових цілей. Не маючи змоги тривалий час працювати в книгозбірні, він часто позичав рукописи для праці вдома. Ченці обителі йшли назустріч Франку, так як він, як свідчать спогади отців Василіян, що зберігалися в монастирі, належав до добропорядних і чесних гостей-читачів, повертаючи вчасно всі позичені рукописи чи книги. Більше того, він неоднаразово власним коштом виготовляв оправи-палітурки взамін пошкоджених на тих рукописах чи книгах, якими він користувався.

Відвідав І. Франко і Кристинопільський монастир. Але був в цій василіянській обителі всього один раз. Оглянув чималу монастирську книгозбірню. Цікавився рукописами і стародруками. Ознайомився із «Апостолом» (XIII ст.), що займає одне із найпочесніших місць між старовинними церковнослов'янськими перекладами цієї книги. Іван Франко мав намір з часом попрацювати над «Кристинопільським Апостолом».

Досліджував І. Франко й «Богогласник» — унікальну українську збірку релігійної музично-поетичної творчості XVII-XVIII ст., що був виданий в 1790 р. у м. Почаєві. Упорядниками й видавцями «Богогласника» були василіяни.

Як бачимо, добре релігійне виховання у василіянській школі, подальші тісні взаємини з отцями Василіянами, але вже в зрілому віці, дали свої відчутні результати: він не раз береться і досить таки успішно за висвітлення в своїй літературній творчості біблійних, апокрифічно-легендарних, загалом релігійних тем.

Варто сказати також і про особисті взаємини І. Франка із Василіянином митрополитом Андреєм Шептицьким. Насамперед потрібно наголосити на тому, що митрополит глибоко цінив і шанував заслуги І. Франка. На Франковий ювілей митрополит Андрей не тільки прийшов особисто віддати йому поклін, але й під гарячі оплески присутніх провів І. Франка під руку на почесне місце. Митрополит відвідав Франка у його домівці на вул. Понінського. Із спогадів дочки І. Франка Анни, «...митрополит Андрей прийшов до тата продискусувати деякі для нього цікаві питання». Анна також згадує про те, що митрополит Андрей Шептицький, перебуваючи в Києві (повертався із російського заслання - *авт.*), відправив панахиду за упокій душі Івана Франка; «...по панахиді митрополит Андрей вийшов і промовив, згадуючи тата в словах піднесених і зворушливих...».

Востаннє взаємини із отцями Василіянами І. Франко мав не задовго перед смертю, будучи вже тяжко хворим. Про їх перебіг, на основі «Хроніки монастиря оо. Василіян у Львові ч.4, с.273» отець Й. Скрутень, ЧСВВ розповідає так: «Два рази відвідав його (І. Франка - *авт.*)» о. Теодозій Галущинський, ЧСВВ. Покійний прийняв його радо, як сина свого колишнього товариша, і в розмові висловив жаль, що всі його опустили та що не дають ремунерати (винагороди - *авт.*) за його книжки, що їх друкують. Православна сусідка запримітила, що до Франка ходив католицький священик, тому просила православного, щоби сей заосмотрив хорого, але Франко не прийняв православного священика. За другим разом вищеназваний василіянин згадав Франкові про сповідь, та він неначе зажартував собі з пропозиції і скоро звернув увагу на що інше. Час від часу тратив притомність. На відхіднім просив відвідуючого зайти ще до нього завтрішнього дня, бо сам любив з ним поговорити. Однак о. Теодозію не складалося зараз на другий день відвідати хорого, відклав відвідини на третій день. Та за той час розстався Франко з сим світом...».

Такий перебіг мали взаємини І. Франка з василіянами. Взаємини, що почалися мало не на порозі його юнацького віку, відновилися і набули дальшого розвитку в зрілому віці, в час розквіту його літературної творчості і тривали аж до смерті Великого Каменяра.

бр. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

м. Бар, Вінницька обл.

ДОБРИЙ ПОСІВ

Коли я приїхав до міста Бар, через деякий час мене запросили до однієї побожної родини, щоб висповідати їхню стареньку бабусю. Вона, як не дивно, проживши більше як дев'ятдесят років, зберегла добру пам'ять, хоч ходити вже не могла. Після сповіді бабуся Гафія хотіла зі мною ще порозмовляти. Вона розповідала про Першу та Другу світові війни, про голодомори і про важкі часи, які вона пережила за своє життя. Я запитав її, чи вона пам'ятає про військо галичан, яке перебувало у свій час на Поділлі.

Бабуся задумалась, а коли я пояснив, в котрому році це було, пригадавши про що йде мова, почала розповідати:

— Пам'ятаю, їх чомусь називали австріяками. І коли вони увійшли в наше село, була якась недовіра. Це були часи, коли важко було зрозуміти, де свої, а де чужі. Ми про Україну тоді мало що знали. Нас називали русскими, а католиків поляками. Батюшки називали їх уніятами, ворогами православ'я і всяке лихо наговорювали на них.

— А що вам найкраще запам'яталось? — запитав я у старенької немічної бабусі, яка з якимось винятковим бажанням почала розповідати про вояків Галицької армії, яких вона добре запам'ятала:

— Нічого доброго в ті часи не було. Навіть погода не милувала. Осінь була дуже непогідна. Весь час падали дощі, і був холод, і зима була дощливою і несприятливою до нас. Коли вони вступали в наше село, то ми всі були перелякані. Нам говорили, що вони будуть нас грабувати, то ми все позакривали на замки і очікували чогось страшного.

Деякі з них йшли пішки, а деякі їхали на возах. Коні тягли гармати. В селі було багато людей, то помагали коням, пхали ті гармати. На возах лежали хворі вояки. Хлопці були молоді, гарні, та, на жаль, зморені і змучені важкими довгими походами. Мені ще не було шіснадцяти років, і ми йшли дивитися, як ми говорили, на австріяків.

Вони, проходячи селом, віталися з нами і розпитували. Ми дуже дивувалися, що вони розмовляють по-нашому. Зупинилися вони за нашим селом неподалік річки, де отаборились на лузі. Там була зелена трава і коні мали тут свій корм, паслися. Нам хотілось краще познайомитись з ними, тож приносили їм хліб,

картоплю, крупу, щоби вони нас не грабували, бо у всіх така думка була. Їхня вдячність і ставлення до нас нам подобались. Прийшовши ввечері до їхнього табору, молоді хлопці і дівчата, почули багато розповідей. І співали ті ж самі пісні, що і у нашому селі. Найперше поставили вояки намети для хворих і поранених, а під горою звели каплицю. Вже ввечері над каплицею височів хрест.

Та найвідраднішим було, що з першого дня змінилася думка наших односельчан, хоч все ще розходилися їхні судження. Одні говорили: «Це наші», інші — «Це вони тільки так вдають, щоб потім у нас все забрати».

Священик наш був дуже стареньким. Він не забороняв нам спілкуватися з галичанами і навіть пояснював, що ми колись теж були уніятами і в цьому нічого поганого немає.

З приходом галицьких вояків село наше немов би ожило. Ввечері було чути їхні співи, грав оркестр, а діти і молодь так захопились, що вже зранку приходили до їх табору. В суботу ввечері відправлялась вечірня. Ми бачили як вояки молилися біля військової каплиці. Вони всіх нас запрошували на недільне бого-

служення. А, коли вже в неділю почалася Служба Божа, то багато поприходило людей на Літургію. Навіть старенькі дідусі і бабусі поприходили, вже не говорячи про молодь. Деякі просто після відправи Служби Божої прямо з церкви пішли до вояків. Отець нас навіть просив, щоб ми відвідали їх.

Хоч погода в цей час була несприятлива, але в цю неділю було надзвичайно тепленько і ясно. Світило сонечко, повівав прохолодний осінній вітерець і всіх об'єднував святковий недільний настрій. Коли ми прийшли, то вояки готувалися до Служби Божої. Їхній священик сповідав вояків і після сповіді також почав готуватися до Служби Божої. Найбільше нас зворушило те, що на Літургію прийшли хворі і поранені. Деяких таки привели і посадили спереду. Їхні обличчя були сумні, але повні надії на видужання. Дивлячись на таких молодих знесилених і хворих хлопців, бабусі не втримувались від сліз. Їхнє життя, а може і жертва цього життя було драмою, а може раною молодої української держави.

І ось почалася торжественна відправа Служби Божої. Було чути мелодійний голос священика, а хор вояків відспівував йому. Хоч у хорі було біля п'ятдесяти чоловік, але здавалось, що це гармонія одного голосу. Ми розуміли кожне слово з українською вимовою. Бо в нас є російська вимова. І це для нас було чимось новим. Ми почули свою мову. Священик на проповіді говорив згідно євангельських правд про любов Отця Небесного до своїх дітей. «Коли ми любимо один одного, то Бог у нас перебуває, і його любов у нас досконала» (1 Ів. 4,12). Бо ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Ів. 15,13).

— Дорогі мої брати у Христі! Ви залишили своїх батьків, свої родини і взяли на себе важкий хрест визвольних змагань і своїми грудьми стали на захист своєї Батьківщини. Що ж вас спонукало до цього? Відповідаю за вас — любов до Господа Бога. Бо не можна любити Бога, не люблячи свого брата, сестру, свій народ. Можливо сумніваємося, що наші змагання безуспішні, а терпіння є марними, бо нагородою є могила з березовим хрестом. Св. Тертуліан говорив, що кров мучеників є новим посівом для християн.

Кров наших вояків є добрим посівом відродження нашої України. Якщо ми її не здобудемо, то наші діти, наші внуки обов'язково будуть втішатися своєю свободою, яку нам дасть Господь Бог».

Які пророчі слова. Не вірилось, що це може здіснитись. А таки здійснилось.

Та найбільше враження було під час святого Причастя, коли два довгих ряди вояків стояли на колінах і причащалися Святими Тайнами.

Найперше священик запричастив хворих і калік, які з наснагою і насолодою приймали Господню поживу — Тіло і Кров самого Господа Ісуса Христа, а

потім він ходив між рядами вояків. Світило, як ніколи, осіннє сонце. Напрочуд було спокійно і тільки чути спів-молитву військового хору. Це неможливо забути! Після Служби Божої ще довго наші люди не розходились, а хор все співав.

А після обіду бабусі, жінки, дівчата зі всіх сторін несли воякам харчі. Деякі несли постіль і дещо з одежі. Між людьми було чути: «Та це ж наші, наші... Вони кажуть, що ми також українці і одна є у нас мати — Україна».

Ми були з ними до самого вечора і ще цього дня навчились співати пісню «Гей у лузі червона калина...» Вояки переживали надзвичайно важкі часи, але вони принесли в наше село радість і надію, незважаючи на те, що їх тиснули зі всіх сторін вороги. Від цієї неділі вояки стали для нас немов рідні. Було так, що вони нам помагали у праці, а ми їм носили продукти.

Та у цей час щораз більше ширилась епідемія тифу. Хворіли тифом вояки, і нас також не оминула хвороба. Погода сприяла цьому. Воякам доводилося часто мерзнути під час сльоти. Лазарет, де лежали хворі, був у жахливих умовах. Майже кожного дня когось хоронили. З кожним днем розширювався цвинтар з могилами. Всі лічниці були переповнені хворими. Коли почалися морози, багато вояків перейшли до сільських хат, деякі влаштовувались в стодолах, стайнях. Здавалося сам Господь Бог відвернувся від них, бо з півночі тиснули їх більшовики, які з кожним днем звужували, так званий, «чотирикутник смерті». Доля їх була незавидною і по-різному вона склалась: багатьох скосила невблаганна смерть, більшовицький терор, полон і табори, скитання і втеча до рідних.

Декілька вояків залишилося у нашому селі і одружилося з нашими дівчатами. Та більшовики не хотіли їм простити. Почалися арешти українських патріотів. Навіть наші сусіди переховували, як тоді говорили «ворога народу». У свій час вони його лікували, а потім він оженився з їхньою донькою. Пізніше він тайкома з дружиною перебрався до Галичини.

— Ось все, що я пам'ятаю, розповіла вам, отче, — говорила вкінці бабуся, а потім додала: — чую, що ваша вимова нагадує вимову тих вояків. Ви також напевно з їхніх країв походите. Чи не так?

— Так, бабусю! Усі ми є дітьми Бога, а тим більше одна у нас мати — Україна. Моліться, бабусю, до нашої Небесної Неньки Пресвятої Діви Марії і до всіх святих за тих вояків, наших мучеників, які жертвували своє життя за Батьківщину! Моліться за кращу долю України.

Дорогий читачу, і ти не забудь помолитись у ці осінні дні за борців, які віддали своє життя за волю України.

ПРОГРАМА XII МІЖНАРОДНОЇ ПРОЩІ ВЕРВИЦІ ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ

с. Погоня, Івано-Франківська область

7-8 жовтня 2006 р. Б.

Субота, 7 жовтня

14:00 Реєстрація учасників прощі.
15:30 Співана Вервиця.
16:30 Дитяча програма.
Катехитична праця з дітьми.
18:30 Співана Вервиця.
19:30 Свята Літургія.
21:30 Молебень до Погінської Матері Божої, Цариці Покуття.
22:00 Хресна дорога.

Неділя, 8 жовтня

00:00 Ватра. Розважання, співи, духовні пісні.
06:00 Утреня.
07:00 Свята Літургія (для священиків-сповідників та віруючих, які після нічних чувань повертаються додому)
08:30 Урочисте винесення чудотворної ікони.
09:00 Співана Вервиця.
10:00 Архиєрейська Свята Літургія.

Очолює Правлячий Архиєрей Івано-Франківської єпархії єпископ Володимир Війтишин. Віднова Посвяти Непорочному Серцю Марії.

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС «МІСІОНАР» — В КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ!

Повсякчасно поглиблювати християнську віру, дбати про її чистоту правдивість — покликання кожного християнина. Передплативши «Місіонар», зможете якнайкраще сповняти це покликання.

За мінімальну пожертву матимете можливість протягом року отримувати цінні знання й інформації.

Вартість передплати на один місяць 2 грн. 38 коп., на рік 25 грн. 08 копійок.

Державний комітет зв'язку України
УДППЗ "Укрпошта"

АБОНЕМЕНТ
МІСІОНАР
(найменування видання)

На газету / журнал **23959**
(індекс видання)

Кількість комплектів

Ф. СП-1

На 2007рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Кому _____
(Прізвище, ініціали)

Куди _____
(поштовий індекс) (адреса)

ДОСТАВОЧНА КАРТКА

ПВ	місце	літер

На газету / журнал **23959**
(індекс видання)

МІСІОНАР
(найменування видання)

Вартість	передплати	грн.	коп.	Кількість комплектів	
	переадресування	грн.	коп.		

На 2007рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

поштовий індекс

код вулиці

місто _____
село _____
район _____
область _____
вулиця _____

буд. | корп. | кв.

Кому _____
(Прізвище, ініціали)

Люба ЛУЧКО

ЛЮБОВ ДО МАТІНКИ БОЖОЇ

Мати Божа Ти моя,
ніжна і любима!
Я до Тебе завжди лину в снах,
як до України.

Мати мила Ти моя!
Буду я Тебе любити
і завжди в житті своєму
в серці буду я носити.

Чи негоди, чи тривоги
у житті моєму, знаю що
завжди зі мною мати Божа!
Ти зі мною!

Серце я своє навіки
я Тобі віддала, знаю,
що мене ти любиш, бо
дитя твоє я.

Перевірте правильність оформлення передплати !

На абонементі повинен бути проставлений відтиск касової машини. При оформленні передплати (переадресування) без касової машини на абонементі проставляється відтиск календарного штемпеля відділення зв'язку. В цьому випадку передплатнику видається абонемент з квитанцією про оплату вартості передплати (переадресування).

Всю матеріальну та моральну відповідальність перед передплатниками та підприємствами поштового зв'язку за несвоєчасний вихід видань друком, вихід об'єднаних номерів, невихід, ліквідацію видань - несе Видавець.

Для оформлення передплати на періодичні видання, а також їх переадресування бланк абонемента з доставочною карткою заповнює передплатник ручкою, розбірливо, без скорочень, у відповідності до умов, викладених у каталогах підприємств поштового зв'язку.

Підготувала ШТИКАЛО Леся,
м. Львів.

ЧУДОТВОРНІ ІКОНИ УКРАЇНИ

По горизонталі:

П. Село Тисменицького району на Івано-Франківщині славне чудотворною іконою, яку Атанасій Шептицький оголосив "благодатною", тобто чудотворною.

К. Потому Ти … вибрала на дім, щоб ласки розляти обильні нам всім.

Я. Гора …, де прекрасна Діва сіяє, з Своїм Сином возлюбленим всіх тут приймає.

У. Село на Тернопільщині, де почитали чудотворну ікону особливо в часи наїздів татар і турків.

Й. Єпископ … Шумлянський проголосив Підгорецьку ікону Матері Божої чудотворною.

Н. Тобі кланяєсь, Пречиста зоре, земля і … , поле і море, Тобі небесні хори співають, до Тебе люди пісню посилають. (з пісні "Божая Мати" до Ратиської Богородиці).

По вертикалі:

Д. Село на Львівщині, де довший час зберігалася ікона Страждальної Матері Божої, яка з 1990 р. зберігається у василіанській церкві св. Андрія у Львові, котру 27 червня 2001 р. коронував Святіший Отець Іван Павло II під час Божественної Літургії у Львові.

К. Маркіян … - автор акафісту поверненню чудотворної ікони Матері Божої Кристинопільської.

З. Там у гаю серед борів в селі … є чудесна Мати Божа й цілюща криниця.

П. Маріє, Маріє, Ти наша любов, візьми нас, покрий нас під свій … (з "Пісні до Боронявської чудотворної ікони Божої Матері").

Г. Село на Івано-Франківщині, відоме чудотворною іконою, яка є копією Белзької (Ченстоховської) ікони.

Йосиф Рацінґер
ЦІННОСТІ В ЧАСИ ПЕРЕМІН
Долання майбутніх викликів

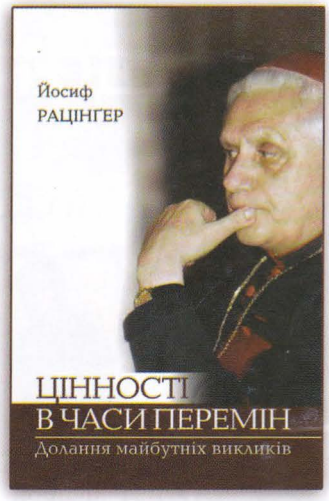

Орієнтуватися у швидкому глобалізованому світі стає дедалі важче. Опори, дотепер несучі, ламаються. Що означають релігійні й етичні цінності для сучасної науки й техніки? Як звільнити і віру, і розум із темниць їхньої однобокості? Як в актуальних обставинах позитивно й по-новому визначити їх співвідношення?

Це остання книга Йосифа Рацінґера перед початком його понтифікату про душу сучасного світу, зорієнтованого на економіку й політику.

Львів: Місіонер, 2006 168 с.

ПРОФЕСІЙНЕ ВИГОТОВЛЕННЯ ВІТРАЖІВ

Багаторічне професійне виготовлення вітражів на будь-яку тематику, розмір та рівня складності. Індивідуальний підбір вітражів під інтер'єр та смаки замовника. Ціна залежить від складності, розміру, об'єму роботи і виду скла.
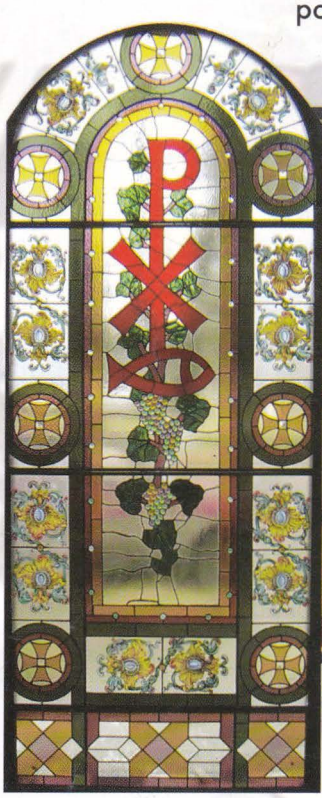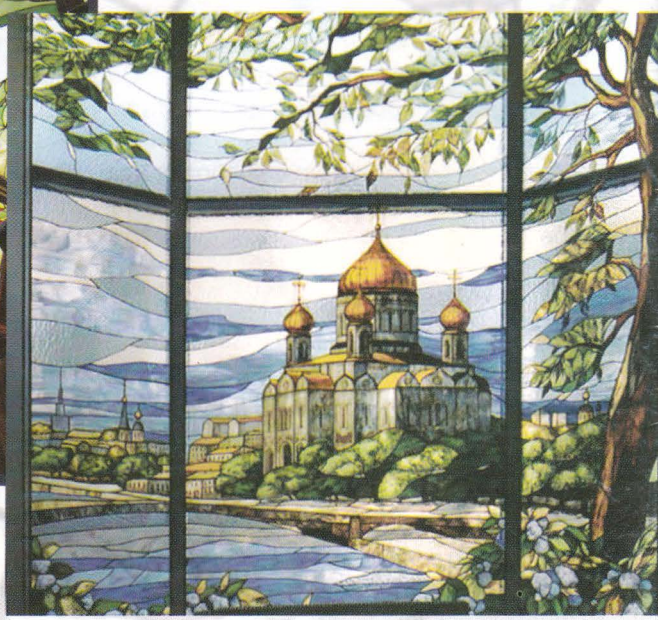
тел. моб.: 38 (067) 307-13-39